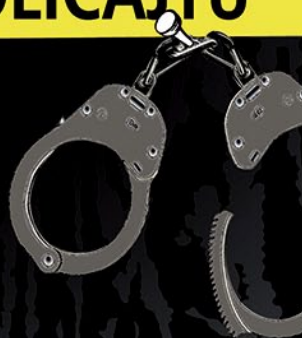

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

2014

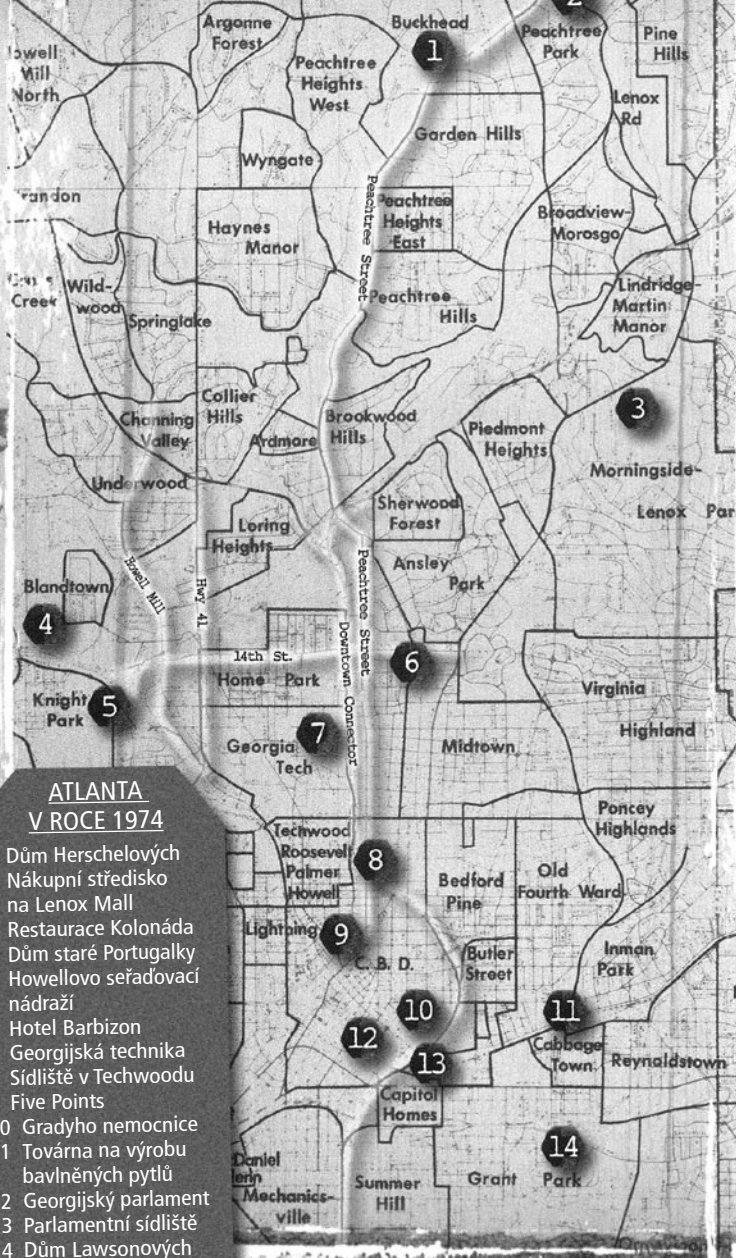
Copyright © 2014 by Karin Slaughter
Translation © 2014 by Hana Čapková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COP TOWN,
vydaného nakladatelstvím Delacorte Press, New York 2014,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-044-2

*Billiemu, kvůli němuž to všechno začalo
(Trochu z toho jde strach...)*

LISTOPAD 1974

PROLOG

Nad Broskvoňovou ulicí svítalo a do centra města se zářely paprsky slunce. Ozařovaly jeřáby, které tam stály připravené sklonit svá ramena k zemi a dát vyrůst mrakodrapům, hotelům a kongresovým centrům. Parky pokrývala jinovatka podobná pavoučím sítím a v ulicích se povalovala mlha. Stromy se pomalu narovnávaly. Vlhké, uzrálé město se začínalo koupat v listopadovém světle.

Ozývaly se tu jenom kroky.

Těžké kroky, jejichž ozvěna se rozléhala mezi budovami. Po chodníku dusal Jimmy Lawson v policejních botách. Byl zbrocený potem a levé koleno mu vypovídalo službu. V celém těle mu zněla bolestivá symfonie a každý sval připomínal přetrženou strunu v klavíru. Jimmy skřípal zuby, jako by mezi nimi měl písek. Tlukot jeho srdce připomínal úder do bubnu.

Na Pryor Street, kterou přešel, vrhala čtverhranný stín žulová budova životní pojišťovny Equitable. Kolik bloků už minul? Kolik jich má ještě před sebou?

Přes rameno mu jako pytel mouky visel Don Wesley. Nést ho bylo těžší, než se zdálo. Jimmy cítil příšernou bolest v rameni a v kostrči. Paže se mu třásla, jak si usilovně tiskl Donovy nohy k hrudníku. Co když je mrtvý? Nehýbe se. Jeho hlava Jimmymu narážela do beder. Jimmy pádil Edgewoodskou ulicí. Takhle rychle neuháněl ani s míčem po hřišti. Nevěděl, jestli tekutina, která mu stéká po lýtkách do bot, je Donova krev nebo jeho vlastní pot.

Tohle nepřežije. Nedokázal by to přežít žádný člověk.

Zbraň se nenápadně přiblížila zpoza rohu. Jimmy viděl, jak se sune přes okraj dvou tvárniceových stěn. Z ústí hlavně vyjely ostré tesáky mířidel. Díval se na poloautomatickou pistoli Raven MP-25 s vyjímatelným zásobníkem na šest nábojů a blokovým závěrem. Klasická pistole, která se hned po použití zahodí. Dá se koupit na každém rohu v ghettu za pětadvacet babek.

Takovou cenu měl život jeho partnera. Pětadvacet babek.

Když míjel První atlantskou banku, zakopl a levým kolenem málem škrtl o chodník. Před pádem ho zachránil jenom strach a vysoká hladina adrenalinu. V hlavě mu vybuchoval barevný ohňostroj vzpomínek. V duchu viděl vyhrnutý rukáv červené košile a hodinky ze žlutého kovu. Bílou perleťovou rukojeť pistole svírala ruka v černé rukavici. Pomalu vycházející slunce koupalo závěr z tmavé oceli v namodralém světle. O černé věci by neřekl, že by se mohla lesknout, ale pistole skoro zářila.

Čísí prst stiskl spoušť.

Jimmy věděl, jak fungují zbraně. Pětadvacítká měla natažený kohout a náboj ležel v komoře. Pružina spouště aktivovala zápalník, který udeřil do zápalky. Tím se vznítíl střelný

prach v nábojnici. Střela vylétěla z komory a nábojnice vyskočila z vyhazovače.

Donovi explodovala hlava.

Jimmy ten obraz nemusel dlouho lovit z paměti. Násilnou scénu měl vypálenou do rohovek a při každém mrknutí se mu promítla před očima. Nejprve viděl Dona, pak pistoli, a nakonec Donovu tvář proměněnou v kus shnilého ovoce.

Cvak-cvak.

Zbraň se zasekla. Jinak by teď Jimmy neběžel po ulici, ale ležel by na břiše vedle Dona v úzké uličce mezi kondomy, nedopalky cigaret a injekčními stříkačkami.

Gilmerova ulice, Courtlandská a Piedmontská. Ještě tři bloky. Koleny to snad vydrží.

Jimmy se ještě nikdy nedíval přímo do hlavně pistole. Spatřil oslnivý záblesk a potemnělou uličku rozzářily miliony maličkatých hvězdiček. Rána mu hlasitě rezonovala v uších a v očích ho pálil kordit. Ve stejnou chvíli ucítil, jak se mu cosi rozstříklo na kůži. Připomínalo to horkou vodu, ale jenom on věděl, že je to směsice krve, kostí a tkáně. Měl ji na hrudníku, krku a v obličeji. Cítil ji na jazyku. Mezi zuby mu skřípaly úlomky kostí.

Ty kosti a krev patřily Donu Wesleymu.

Jimmyho oslepily.

Když byl malý, matka ho posílala s mladší sestrou do bazénu. Ta bledýma hubenýma nohama a rukama, které koukaly z mrňavých plavek, připomínala mládě kudlanky nábožné. Pokaždé ve vodě spojil dlaně a řekl jí, že chytil brouka. Sice byla holka, ale moc ráda pozorovala brouky. Došplouchala k němu, aby se podívala. Jimmy přitiskl dlaně k sobě, takže jí voda vystříkla do obličeje. Sestra ječela, jako by ji na nože

bral. Někdy ji dokonce rozplakal, ale nedal si pokoj a příště ji znovu napálil. V duchu si říkal, že neprovádí nic zlého – její vina, že mu vždycky naletí. Problém nespočíval v tom, že by Jimmy byl krutý, ale v tom, že ona byla hloupá.

Kde je asi teď? Jimmy doufal, že v bezpečí v posteli. Modlil se, aby tvrdě spala. Také pracovala u policie. Jeho sestřička. Tahle práce pro ni nebyla bezpečná. Mohlo by se stát, že jednoho dne Jimmy ulicemi takhle ponese ji. Potáhne její bezvládné tělo a požene se za roh s kolenem drhnoucím o asfalt a hlasitě praskajícími vazy.

Jimmy před sebou spatřil zářící poutač s červeným křížem uprostřed bílého pole.

Gradyho nemocnice.

Nejradši by s pláčem padl k zemi. Jeho břemeno by však nebylo o nic lehčí. Naopak – Don ještě ztěžkl. Posledních dvacet metrů bylo nejtěžších v Jimmyho životě.

Pod poutačem se utvořil hlouček černochů. Měli na sobě jasně fialové a zelené oblečení. Nohavice těsných kalhot se jim pod kolena rozšiřovaly a pod nimi vykukovaly bílé polobotky z pravé kůže. Na tvářích měli husté vousy a pod nosy tenké knírky. Na prstech se jim blyštěly zlaté prsteny. Opozdál parkovaly jejich cadillaky. Pasáci v tuhle ranní hodinu vždycky postávali před nemocnicí. Kouřili tenké doutníky a pozorovali východ slunce. Čekali, až lékaři dají jejich holky dohromady před ranní špičkou.

Žádný z nich nenabídl pomoc dvěma zakrváceným policajtům, kteří se snažili dostat ke dveřím. Jenom mlčky zírali a drželi doutníky na půl cesty k ústům.

Jimmy dopadl na skleněné dveře. Někdo je zapomněl zamknout, takže se pomalu otevřely. Koleno se mu vyklou-

bilo do strany a on po hlavě vletěl do čekárny na pohotovosti. Ucítil prudkou bolest. Do hrudníku se mu zadírala Donova pánevní kost. Cítil, jak mu žebra tlačí na srdce.

Zvedl hlavu. Zíralo na něho minimálně padesát párů očí. Žádný z přítomných nevypustil jediné slovo. Kdesi v útrokách ošetřovny zvonil telefon a jeho zvuk se odrazil od pevně zavřených dveří.

Rozdělená Gradyho nemocnice. Přes deset let se bojovalo za občanská práva, a stejně se nic nezměnilo. Čekárna zůstala rozdělená jako dřív – na jedné straně seděli černoši, na druhé běloši. Stejně jako pasáci venku všichni zírali na Jimmyho a Dona Wesleyho. Na proud krve, který zpod nich vytékal.

Jimmy ležel na Donovi, takže všichni viděli, jak se po sobě obscénně válejí dva muži – dokonce dva policajti. Jimmy vzal partnerův obličej do dlaně. Nedotkl se rozstřelené části, ale líce, která stále vypadala jako Don.

„Je to dobrý,“ vypravil ze sebe, i když věděl, že to není pravda. Nikdy to nebude dobré. „Je to v pořádku.“

Don zakašlal.

Jimmymu se při tom zvuku sevřel žaludek. Byl si jistý, že Don je mrtvý. „Dojděte pro pomoc,“ řekl přihlížejícímu davu. Ve skutečnosti pouze zašeptal, jako když o něco žádóní malá holčička. „Dojděte někdo pro pomoc.“

Don zasténal a pokusil se promluvit. Chyběla mu jedna tvář a Jimmy viděl, jak mu mezi roztráštěnými kostmi a zlámanými zuby visí jazyk.

„Je to dobrý.“ Jimmyho hlas neztratil pisklavý tón. Znovu zvedl hlavu, ale nikdo se mu nepodíval do očí. Neobjevily se žádné zdravotní sestry ani doktoři. Nikdo nešel pro pomoc. Ten zatracený telefon na ošetřovně vyzváněl dál.

Don znovu zasténal. Jazyk mu mezi čelistmi vyklouzl ven.

„Je to dobrý,“ zopakoval Jimmy. Po tvářích mu stékaly slzy. Dělal se mu zle a točila se mu hlava. „Bude to dobrý.“

Don se prudce, jakoby překvapeně nadechl. Několik sekund zadržoval dech a pak tiše, zlověstně zasípal. Jimmy cítil, jak mu ten zvuk rozechvívá hrud. Donův dech kysele páchl. Takhle je cítit duše, která opouští tělo. Kůže mu moc nezbledla, spíš připomínala studené podmáslí ve džbánu. Rty mu zbarvila umrlčí modř. V bezvýrazných zelených zorníčkách se mu odrážely jasné bílé čárky světla ze zářivek.

Jimmyho prostoupila temnota. Pevně mu sevřela hrdlo a pak pomalu vztáhla ledové prsty po jeho hrudi. Otevřel ústa, aby se nadechl, ale vzápětí se přinutil je zavřít, protože se bál, aby do něho nevstoupil Donův duch.

Kdesi nepřestával zvonit telefon.

„Hergot,“ zavrčela skřípavým hlasem jakási stařena. „Teď se na mě žádněj doktor tuplem nekoukne.“

DEN PRVNÍ

PONDĚLÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Maggie Lawsonová právě byla ve svém pokoji v patře. Vtom z kuchyně zaslechla vyzvánění telefonu a podívala se na hodinky. Telefonát takhle brzy po ránu nevěstil nic dobrého. Zezdola k ní dolehly zvuky z kuchyně. Cvaknutí, které signalizovalo, že někdo zvedl sluchátko. Matčin tlumený hlas. Hlasité plácnutí telefonní šňůry o podlahu, jak matka přecházela sem a tam po kuchyni.

Linoleum v kuchyni bylo zašedlé a celé prošlapané od toho, jak po něm Delia Lawsonová často přecházela a poslouchala špatné zprávy.

Rozhovor netrval dlouho. Delia zavěsila a hlasité cvaknutí se neslo ozvěnou až ke krovu. Maggie dobře znala všechny zvuky, které starý dům vydával. Celý život studovala jeho náklady. Ačkoli byla ve svém pokoji, věděla, co matka dělá v kuchyni. Slyšela, jak se otevřely a zase zavřely dveře lednice. Poté bouchla dvířka skřínky. Delia rozklepla několik vajec do mísy. Vzala do ruky zapalovač a jediným pohybem palce si zapálila cigaretu.

Maggie věděla, co bude následovat. Delia se špatnými zprávami odjakživa hrála black jack. Teď chvíli vydrží nevyložit karty, ale hned večer, zítra nebo klidně ode dneška za týden se s Maggií pohádá. Jakmile Maggie otevře ústa, aby jí odpověděla, matka vytáhne esa – ještě pořád nezaplatila za elektřinu a v bistru jí zkrátili pracovní dobu. Auto potřebuje novou převodovku a Maggie jenom zhoršuje situaci odmlouváním. Nemohla by mámě na chvíli dát pokoj, pro lásku boží?

Smůla. Vyhrál krupiéř.

Maggie složila skřípějící žehlicí prkno a opatrně obešla hromady vyžehleného prádla. Od pěti ráno celé rodině žehlila oblečení. Připadala si jako Sisyfos v županu. Všichni nosili nějakou uniformu. Lilly chodila do školy v zelenomodře kostkovaných sukních a žlutých tričkách s knoflíčky. Jimmy a Maggie nosili tmavě modré kalhoty a košile s dlouhým rukávem, které nafasovali u atlantské policie. Delia měla modré polyesterové pláště, ve kterých pracovala v bistru. Po práci se všichni vrátili domů a převlékli se do běžných věcí, což znamenalo, že Maggie každý den prala a žehlila oblečení ne pro čtyři, ale rovnou pro osm lidí.

Stěžovala si, jenom když nebyl nikdo na doslech.

Z Lillyina pokoje se ozval škrábavý zvuk. To se jehla gramofonu snesla na desku. Maggie zaťala zuby. *Tapestry* od Carole Kingové. Lilly album přehrávala pořád dokolečka.

Ještě před nedávnem Maggie každé ráno pomáhala Lilly s oblékáním do školy. Večer spolu listovaly v časopisu pro nevěsty a vystrihovaly z něj obrázky své vysněné svatby. Když Lilly oslavila třinácté narozeniny, všechno se změnilo a její život se stal sledem neustálých změn. V tom se značně podobala Carole Kingové.

Čekala, že Jimmy zabuší na stěnu a houkne na Lilly, ať ty sračky vypne, ale pak si vzpomněla, že bratr si vzal noční službu. Podívala se z okna. Na příjezdové cestě nestálo Jimmyho auto. Sousedova dodávka byla kupodivu také pryč. Že by i on měl noční? Maggie se za své myšlenky pokárala. Do toho, co dělá její souseď, jí vůbec nic není.

Mohla by se jít nasnídat. Cestou do přízemí si z vlasů vydávala pěnové natáčky. Přesně v polovině schodiště se zastavila. Tenhle bod měla nejradši, protože byl hluchý. Neslyšela tu *Tapestry* ani zvuky z kuchyně. Když si to správně načasovala, někdy se jí na schodech podařilo získat celou minutu ticha. Za celý den už nedostane příležitost užít si samotu.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla.

Starý viktoriánský dům kdysi býval majestátní, ale dnes už z jeho dávné slávy nic nezbylo. Chyběly mu části vnějšího obložení a ze štítů visely jako netopýři kusy shnilého dřeva. Okna při sebeslabším vánku rachotila. Do suterénu při dešti mohutně zatékalo. Zdi kolem elektrických zásuvek po celém domě byly zčernalé. Mohly za to špatné pojistky a zfušované opravy.

Ačkoli byla zima, v kuchyni se drželo vlhko. Místnost bez ohledu na roční období vždycky páchla po smažené slanině a cigaretách. Zdroj obojího stál u sporáku. Delia se hrbila nad kávovarem a lila do něj vodu. Kdykoli Maggie pomyslela na matku, vybavila se jí kuchyň s vybledlými zelenými spotřebiči, ošoupaným žlutým linoleem a laminátovou linkou s černými skvrnami od cigaret, které na ni odkládal Maggiin otec.

Delia jako obvykle vstala ještě dřív než Maggie. Nikdo netušil, co po ránu dělá. Nejspíš proklínala Boha za to, že se znovu probudila ve stejném domě a má stále tytéž problémy.

Existovalo nepsané pravidlo, že do přízemí se smí sejít, až když se ozve šlehání vajec v míse. Delia vždycky připravovala velkou snídani. Byl to pozůstatek z dětství prožitého za Velké krize. Tehdy se častokrát najedla jenom ráno.

„Lilly už je vzhůru?“ Delia se neotočila, ale věděla, že Maggie je s ní v kuchyni.

„Zatím jo.“ Maggie se jako každé ráno nabídla: „Potřebuješ s něčím pomoci?“

„Ne.“ Delia na vidličku nabodla kus slaniny. „Soused nemá před barákem auto.“

Maggie se podívala z okna a předstírala, že neví, že dodávka Leea Granta nestojí na svém obvyklém místě.

„To by nám ještě chybělo, aby k němu do baráku zase začaly chodit holky a dveře se tam netrhly.“

Maggie se opřela o linku. Delia vypadala vyčerpaně. Rozčuchané hnědé vlasy jí nedržely sepnuté na temeni. Všichni si brali směny navíc, aby zvládli zaplatit Lillyinu soukromou školu. Žádný z nich nechtěl, aby musela jezdit autobusem přes město do školy v ghettu. Ještě čtyři roky musejí platit za výuku, učebnice a uniformy, dokud Lilly neodmaturuje. Maggie si nebyla jistá, zda to matka tak dlouho vydrží.

Když byla Delia malá, otec se jí zastřelil před očima, protože jejich rodinná firma zkrachovala. Její matka se udřela k předčasné smrti na farmě jednoho pachtýře. Oba bratři jí zemřeli na dětskou obrnu. Když si vzala Hanka Lawsona, připadalo jí, že udělala ohromné terno. Nosil oblek, měl dobrou práci a hezké auto. Potom se ale psychicky zdeptaný vrátil z bitvy o Okinawu a od té doby ho opakovaně zavírali a zase pouštěli ze státní psychiatrické léčebny.

Maggie o otci mnoho nevěděla, ačkoli se mezi hospita-

lizacemi snažil fungovat jako normální rodič. Když se narodila Lilly, postavil jí na zadní zahradě houpačku. Jednou při výprodeji v železářství objevil zlevněnou šedou barvu. Šestatřicet hodin pak bez odpočinku maloval jednu místnost v domě za druhou, dokud všechny neměly barvu letadlové lodi. O víkendech sekal trávu tak dlouho, dokud nevypil šest plechovek piva. Jakmile byla poslední plechovka prázdná, nechal sekačku sekačkou a dál už nehnul prstem. Jednou, když sněžilo a Maggie bolelo v krku, jí v umělohmotné misce přinesl trochu sněhu, aby si s ním mohla hrát v koupelně.

„Proboha, Maggie,“ řekla Delia a vidličkou poklepala na pánev. „Nemůžeš si najít něco na práci?“

Maggie z linky popadla komín talířů a příbory a všechno odnesla do jídelny. Lilly už seděla u stolu a skláněla se nad učebnicí, což Maggie považovala za zázrak. Třináctiletá Lilly v posledním roce vstoupila do puberty, nicméně její rodina to nevnímala jako proměnu dívky v ženu, ale spíš jako nepřetržitý konkurs do filmu *Vymítač ďábla*.

Maggie nad sestrou přesto nedokázala zlomit hůl. „Vyspala ses dobře?“

„Přímo nádherně.“ Lilly si přiložila ruku k čelu, jako by chtěla zasalutovat strážce, kterou zrovna četla. Vlasy si stáhla do volného culíku. Měly kaštanově hnědou barvu, která se nacházela někde mezi Deliinou myší hnědou a Maggiiným tmavším odstínem.

„Tak to jsem ráda.“ Maggie položila talíř vedle Lillyina loktu a strčila do sestry stehnem. „Co se to učíš?“ Ještě dvakrát do ní šťouchla. Když Lilly nereagovala, zazpívala úvodní verše z písničky *I Feel the Earth Move* od Carole Kingové. Při každém nadechnutí do sestry šťouchla.

„Nech toho.“ Lilly sklonila hlavu ještě níž, takže se nosem skoro dotýkala knížky.

Maggie se přes ni naklonila, aby mohla prostrčit druhou stranu stolu. Pohledem zalétla k sestře, která od jejího příchodu zírala na stále stejné místo na stránce.

„Podívej se na mě,“ vyzvala ji Maggie.

„Učím se.“

„Podívej se na mě.“

„Píšem test.“

„Vím, žes mi zase ukradla šminky.“

Lilly zvedla hlavu. Oči měla zvýrazněné jako Kleopatru.

Maggie pokračovala tichým hlasem: „Jsi krásná, zlatíčko. Nepotřebuješ na sebe nic patlat.“

Lilly obrátila oči ke stropu.

Maggie to zkusila ještě jednou. „Nechápeš, co tím, že se ve svém věku maluješ, naznačuješ klukům?“

„Ty o tom leccos víš.“

Maggie se opřela rukama o stůl. Kdy se její milounká sestřička naučila dávat rány pod pás?

Kuchyňské dveře se rozlétly. Delia měla ruce obložené talíři s palačinkami, vejci, slaninou a slanými bochánky. „Máš dvě sekundy na to, aby sis ty sračky smyla z obličeje. Pak dojdu pro tátův pásek,“ prohlásila. Lilly vystřelila z místnosti. Delia položila jeden talíř po druhém na stůl a s každým pořádně bouchla. „Vidíš, co ji učíš?“

„Cože? Já...?“

„Neodmlouvej.“ Delia ze zástěry vylovila krabičku cigaret. „Je ti dvaadvacet, Margaret. Přijde mi, jako bych doma měla dvě náctileté holky.“

„Třiaadvacet.“ Víc ze sebe Maggie nevypravila.

Delia si zapálila cigaretu a syčivě mezi zuby vyfoukla kouř. „Třiadvacet,“ zopakovala. „Ve tvém věku jsem byla vdaná a měla jsem dvě děti.“

Maggie potlačila chuť zeptat se matky, jak je se svým osudem spokojená.

Delia si z jazyka sundala kousíček tabáku. „Tyhle řeči o ženských právech jsou dobrý pro bohatý holky, ale ty se můžeš spolíhat jenom na svůj obličej a postavu. Obojího musíš využít dřív, než o to přijdeš.“

Maggie sevřela rty a představila si, jak kdesi vzadu ve Ztrátách a nálezech stojí krabice se ztracenými obličejí a postavami třicetiletých žen.

„Posloucháš mě?“

„Mami,“ řekla Maggie klidně, „svoji práci mám ráda.“

„Určitě je příjemný dělat si, co chceš.“ Delia si přitiskla cigaretu k ústům. Prudce se nadechla a zadržela kouř v plicích. Podívala se ke stropu a zavrtěla hlavou.

Přišlo to dřív, než Maggie čekala. Matka zamíchala karty a teď vytasí eso oznamující špatné zprávy. Zavalí ji nepříjemnými poznámkami. Proč Maggie zahazuje svůj život? Ať jde na zdravotnickou školu nebo pracuje jako sekretářka. Ať si najde práci, kde se seznámí s mužem, který ji nebude považovat za děvku.

Delia jí místo toho řekla: „Dneska ráno zabili Dona Wesleyho.“

Maggie si přitiskla ruku na prsa. Srdce se jí pod prsty třepotalo jako kolibřík.

„Střelili ho do hlavy,“ pokračovala Delia. „Umřel dvě sekundy po tom, co se dostal do nemocnice.“

„Je Jimmy...“